

ΟΝΑΡ

~~~~~

Ἐξυπνῶ. Ἀλλὰ πῶς; Ἐκοιμώμην;
 Ὅναρ ἦτον ἐκεῖνο, ἢ τοῦτο;
 Τῆς αὐγῆς, ἢ ἐκείνης τὴν κόμην
 εἶδα, ὥς φωτοβόλως ἠπλοῦτο;

—

Τώρα, βλέπω, ῥοδόχρους ἡ πύλη
 διανοίγεται ἐκεῖ τῆς πρωΐας.
 Πρὸ μικροῦ τὰ ῥοδόπλαστα χεῖλη
 διαστέλλουσα σὺ ἐμειδίας.

—

Πρὶν αὐτῆς, εἰς τὰς ὄψεις μου ἄλλη
 φύσις ἔλαμψε, φύσις χαρίτων·
 καὶ ὁ νοῦς μου, θελχθεὶς, ἀμφιβάλλει
 ἂν σκιά, ἂν ἀλήθεια ἦτον.

—

Ἡ γῆ ἦτον σμαράγδινος τάπης·
 εἰς τὰ δένδρα, στιλπνῶν ἀδαμάντων
 ἦσαν ἄνθη· εἰς δὲ τὴν σκιάν των
 πτηνὰ ἔφαλλον ὕμνους ἀγάπης.

—

Φῶς ῥευστὸν τὸ ῥυάκιον, πλῆρες
 ἐκυμάτει μελῶν καὶ γελώτων,
 καὶ ἀνθίνους στεφάνους, ἐρώτων
 φιλοπαίγμονες ἔπλεκον χεῖρες.

—

Ὅπου ἔθετον μόνον τὸν πόδα,
 ὅπου μόνον τὸ βλέμμα προσήλουν,
 πανταχοῦ ἀνεφύοντο ῥόδα,
 καὶ μοὶ ἔνευον, ὥς ἂν ὠμίλουν.

—

Τὸ ἐν ἔχον ἀσύγκριτα κάλλη
 τὴν μικρὰν κεφαλὴν του ἐκίνει.
 Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐκάλει.
 Ἐπλησίασα, κ' ἦτον ἐκείνη.

—

Ἡ καρδία σφοδρῶς μοὶ ἐκτύπα.
 Δισταγμὸς μὲ κατέλαβε ξένος.
 «Εἰπέ τέλος τί εἶσαι, τῇ εἶπα·
 »εἶσαι ῥόδον, ἢ εἶσαι παρθένος;

—

»Ἐὰν ῥόδον, πῶς τόσον μ' ἐλκύεις;
 »Ἄν παρθένος, ἀκάνθας πῶς τρέφεις;
 »Παραδείσου ἂν ἄνθος ἐφύης,
 »πῶς ὥς κόρ' εἰς τὴν γῆν ἐπιστρέφεις;

—

Μοὶ ἐξέτεινε τότε τὴν χεῖρα,
 τὴν λευκὴν ὥς τοῦ ὄρους χιόνα,
 κ' εἰς τὸν δάκτυλον, ὥς τὴν ἐπῆρα,
 μικρὰν αἵματος εἶδα σταγῶνα.

—

Ἡ σταγὼν δ' ὥς ἐστάλαξ', ἐβάφη
 ἐρυθρὰ ὅλ' ἡ γῆ, καὶ μ' ἐφάνη
 ὁ ὀρίζων ὥς ῥόδων στεφάνη,
 κ' ἦσαν ῥόδων λειμῶν τὰ ἐδάφη.

—

Εἰς τὴν τύρβην αὐτὴν τῶν ὀνείρων
 ἐξυπνῶ, κ' ἡ ψυχὴ ἀμφιβάλλει
 ἂν σὺ ἦσο ἐκπέμπουσα μῦρον,
 ἂν τὸ ῥόδον, ἐμπρέπον εἰς κάλλη.

Σκιᾶς εἶναι τὸ ὄναρ ἀπάτη,
 ἢ ψιθύρισμα εἶναι ἀγγέλων;
 Προφοιβάζει ἀγέννητον μέλλον,
 ἢ σβεσθὲν παρελθὸν ἀναπλάττει;

Δὲν ἠξεύρω· ἀλλ' ὥς εἰς τοὺς λίθους
 ἀνεξάλειπτα γλύφει ἡ σμίλη,
 μοὶ ἐχάραξεν ἔνδον τοῦ στήθους
 καὶ αὐτὸ τὴν εἰκόνα σου, φίλη.

Ε Α Ρ

Τὸ ἔαρ βλέπ' ὥς χθὲς καὶ πρῶην·
 βλέπω καὶ τ' ἄνθη καὶ τὴν χλόην
 καὶ τὸν ὠραῖον οὐρανόν.
 Πλὴν δὲν ἠξεύρω τί τοῖς λείπει.
 Τίς εἶναι ἡ ἐντός μου λύπη;
 Τί εἶναι τὸ ἐκτὸς κενόν;

Φέρει ἀδάμαντας ἡ φύσις,
 μανδύαν φέρει βασιλίσσης
 καὶ στέμμα φέρει ἀνθηρόν.

